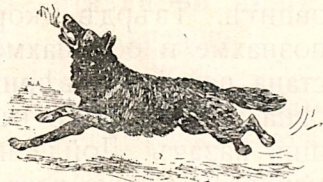

Тя бѣ най-лична отъ личнитѣ въ стадото и всѣки я познаваше. А кой ли отъ овчаритѣ не знаеше Меча?! Едно бѣ куче то въ село. Птичка не пропущаше нощѣ да прѣхвъркне надъ кошарата, а влѣкъ ли да припре?

Десетъ години живѣха задружно звѣнчарка и Мечо. Колкото по-вече врѣме минаваше, толкова по-вече Мечо се привѣрзваше къмъ Звѣнчарка. Изкарамъ овцитѣ на паша. Звѣнчарка пасе нѣгдѣ, а Мечо легналъ близо до нея дрѣме.

Настана люта снѣговита зима. Една мъглява виявична нощъ глутница напада кошарата. Сутринъта намѣрихме Звѣнчарка изядена. Познахъ я по мѣдното звѣнче, окачено съ жълто синжирче. При нея бѣха

проснати два удавени вълци. А Мечо безслѣдно се изгуби. Трѣбва да сж го разкжсали нѣгдѣ пуститѣ кръволоци. — Така завърши разказа си овчарьтъ.

Горка-Горчица.

